

Evenimentul zilei – 7 noiembrie 2011

Cine a fost Nicu Ceaușescu? Ispita comunismului dinastic (X)

Cum devine fiul unui autocrat comunist versiunea contemporană a lui Caligula? Ce legătură există între adolescența, poate chiar copilăria timpurie, și momentul când ajunge aproape de puterea absolută? Cum, când și prin ce canale îmbrățișează el himerele de care se servește regimul?

Intrarea la facultate în 1970 a însemnat o recompunere de profil politic pentru Nicu Ceaușescu. Băiatul hiper-răsfățat și puțin isteroid din școală, cel care încă pe la 16 ani mai obișnuia să tragă fetele de păr pe coridoare, era acum pregătit să devină un activist devotat, un exemplar promotor al "normelor eticii și echității socialiste" (aplicate întotdeauna altora). Ca elev, Nicu nu era un rebel, ci mai degrabă un puber imprevizibil, inhibat și complexat.

Odată ieșit din adăpostul liceal, în care își putea îngădui "distracțiile" descrise mai sus, impermeabil la priviri critice, Nicu pășea în lume. Încetău, măcar aparent, furorile adolescentine. Se punea capăt vechilor amiciții, începeau "prieteniile" cu politrucii recrutați pe bază de dosar, servilism și devotament necondiționat. În anul doi de facultate Nicu era de-acum vicepreședinte al Consiliului Asociației Studenților pe Universitatea din București. În anul trei era propus pentru poziția de vicepreședinte pe Centrul Universitar București. Președinte era Ion Sasu, asistent la Facultatea de Filosofie, ulterior director al Centrului de Cercetări pentru Tineret și, un timp, șef de cabinet al Elenei Ceaușescu. După 1990, Sasu a fost unul dintre liderii Partidului Socialist al Muncii, împreună cu un alt favorit al lui Nicu, Tudor Mohora. Era perioada în care urca vertiginos în aparatul UASR Ion Traian Ștefănescu, asistent la Facultatea de Drept, un activist inteligent, cinic și extrem de arogant. Arivist perfect și oportunist desăvârșit, Traian Ștefănescu l-a cultivat pe Nicu cu asiduitate. Împreună au ticluit schimbarea numelui organizației din UASR în UASCR. Revista "Universitas" devenea "Universitatea Comunistă". Marțian Dan, omul lui Iliescu, era eliminat din fruntea UTC, rămânea simplu lector de socialism la Facultatea de Istorie, în locul său ajungea omul lui Nicu, Traian Ștefănescu.

Se forma un grup de presiune susținut direct de către cel care apărea tot mai insistent propulsat pe o direcție ascendentă în partid. Conducerea UASCR îi revenea lui Constantin Boștină, ulterior șef al Cancelariei CC al PCR, unul dintre oamenii de mare încredere ai cuplului dictatorial. Alt activist important direct legat de Nicu era Pantelimon Găvănescu. Pe el îl va înlocui Nicu în funcția de ministru al tineretului în 1983. La conferința pe universitate din primăvara anului 1973, o singură persoană a votat împotriva propunerii ca Nicu să devină vice președinte pe Centrul Universitar și, mai departe, pe țară. Era fosta sa colegă de clasă, Nadia Badrus, studentă la sociologie. A fost acuzată de către Vasile Bontaș (asistent la matematică și unul dintre ștabii UASCR) că și-a încălcat mandatul. Nadia și-a justificat poziția spunând că îl cunoaște pe Nicu din liceu, că nu-l consideră suficient de matur pentru o asemenea funcție. S-a cerut excluderea ei din ASC ceea ce implica automat exmatricularea. Când Gheorghe Badrus, ambasador la Moscova, tatăl ei adoptiv, fost adjunct al lui Iliescu la Secția de Propagandă, s-a întâlnit cu Traian Ștefănescu, acesta i-a spus că este vorba de "cel mic" și că nu e nimic de făcut. În fine, Nadia a fost primită de Ion Sasu care a dovedit un fel de "omenie", ea a recunoscut că nu știa de

fapt ce face, că a comis un gest irațional când a votat cum a votat. Incidentul a fost închis, dar Nadia a rămas marcată pe viață de acele clipe de teroare. Povestesc acest episod pentru a lumina profilul psihologic a lui Nicu: orgoliul hipertrofiat, dorința de revanșă, ostilitatea în raport cu oricine se îndoia de vocația sa de conducător.

Ajunsese să creadă în aceste ficțiuni glorioase. Minciuna sistemului cotropise și subjugase universul său sufletească. Delirul ideologic era omniprezent, infesta întregul spațiu social și spiritual. Ne-am reîntâlnit de câteva ori în anii facultății. Când, în "Viața Studentească" (condusă de poetul stalinist Niculae Stoian) a apărut, prin 1973, un articol anonim în care se denunța "debandada anarhică" de la o ședință ASC a anului II de la filosofie, inclusiv referatul ținut de studentul George Purdea (cel care avea să-l traducă pe Karl Jaspers în colecția "Idei Contemporane"), a urmat o mini-furtună. Eram blamați, în acel text, drept gură-cască, doi vicepreședinți ai consiliului pe facultate, Gheorghe Pișcoci și cu mine. Precizez că nu erau funcții de nomenclatură și că eram aleși chiar de către colegii noștri.

<http://www.evz.ro/detalii/stiri/senatul-evz-cine-a-fost-nicu-ceausescu-ispita-comunismului-dinastic-x-952832.html#ixzz1dn6CA8W8>